

jen doložkou, netvořící součástku firmy, jest mylné, neboť podle 2. odst. § 5. zák. o spol. s r. ob. musí firma společností s r. ob. obsahovatí dodatkové označení »spol. s r. ob.« a jest tedy tento dodatek podstatnou součástkou znění firmy.

Stezovatelé jsou si toho vědomi, že nesmějí užívati celé dosavadní firmy, ponevadž by tímto označením firmy bylo obecnostno klamáno v příčině formy obchodní společnosti; proto vylučují ze znění dosavadní firmy slova »spol. s r. obm.« ale tím tvoří, jak již bylo uvedeno, firmu novou a tuto nesmějí vésti, poněvadž tomu brání jasně a určitě znění čl. 17. obch. z.

Usnesení soudu rekursního vyhovuje tedy věci i zákonu na čemž ničeho nemění usnesení správní komise pro obchodní a živnostenskou komoru v Praze, že nemá námitek proti zamýšlené změně, poněvadž jde o starou, zavedenou firmu.

Okolnost, že jiní věřitelé, nemající exekučních titulů, předstihli by v zajištění toho, jenž vydobyl si právě rozsudek, stačí k osvědčení nebezpečí ku povolení exekuce zjišťovací potřebnému.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 29. srpna 1923 R I 504/23. Krajský soud v Mostě Cg II 140/22.)

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, jímž povolena byla zajišťovací exekuce. Důvody:

Podmínkou pro povolení zajišťovací exekuce jest dle § 370. ex. ř., aby bylo osvědčeno, že vydobytí přiznané pohledávky je ožroženo.

Vymahající strana tvrdí takovéto ohrožení, jež spatřuje hlavně v tom, že strana povinná v poslední době — před návrhem na povolení exekuce zajišťovací — nemovitosti své zatěžovala, čímž se stává pravděpodobným, že vydobytí pohledávky bude, ne-li zmařeno, tož aspoň značně ztíženo. Tvrzení toto je osvědčeno knihovním výtahem okresního soudu, z něhož jde, že nemovitosti dlužníkovy zatíženy byly v roce 1922 částkou 40.280 Kč, dále kaucí hypotekou banky X per 350.000 Kč a pro U pohledávku 50.000 Kč dne 8. ledna 1923.

Praví-li vrchní soud, že účelem exekuce ku zajištění (§ 370. ex. ř.) není, aby se jednomu věřiteli dostalo uspokojení před druhými jen proto, že jest se obávati, že by ho mohli předjetí, tedy dlužno odvětiiti, že právě účelem exekuce k zajištění je, aby se věřiteli dostalo pojištění, když hrozí zmaření neb ztížení dobytí jeho pohledávky, jak § 180. odst. 2. jedn. ř. praví působením třetích osob, pravidelně tedy předskokem jiných věřitelů, kdežto prozatímní opatření slouží pouze proti hrozcím dispozicím dlužníka samého. (§ 379. odst. 2. ex. ř.) Připuštěno budiž, že tímto tvrzením zadlužením není sice ještě dokázáno, že vydobytí zažalované pohledávky bude zmařeno, ježto se neví, jakou cenu ma nemovitý dlužníkův majetek a do jaké výše je vyčerpána kaucí hypotéka. Avšak důkaz u není třeba, stačí pravděpodobnost tvrzeného nebezpečí a ta tu s ohledem na značné částky zadlužení jest.

Jednatel obchodní společnosti s ruč. obm. nemusí býti tuzemským státním občanem, ale musí míti v tuzemsku bydliště.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. dubna 1923 R I 288/23. Vrchní soud zemský v Praze R IV. 13/23. Krajský soud v Litoměřicích. Firm. 2567/22.)

Krajský soud jako soud obchodního rejstříku nařídil společnosti s obm. ruč. (tuzemské), aby do 8 neděl opověděla k zápisu jednatele zvoleného na valné hromadě v tuzemsku obývané, majícího tuzemské státní občanství a v tuzemsku bydličního.

K rekursu společnosti vyloučil rekursní soud z příkazu tolik, že jednatel zvolen býti má na valné hromadě v tuzemsku obývané a že má míti tuzemské státní občanství. Ostatek příkazu (že musí jednatel v tuzemsku bydlet) potvrdil. Důvody: V čl. XV. smlouvy se stanoví, že společníci mohou odbývati valnou hromadu kdykoli a kdekoli. Jelikož jest jedinou společnící akc. společnost X v S (v Prusku) a z předpisu § 36. zák. z 6. března 1906 č. 58 ř. z. nikterak nelyne, že by se valná hromada musila v tuzemsku odbývati a také z § 15. cit. 2. nedá se dovoditi, že by jednatel musil míti tuzemské občanství, byly tyto dva příkazy vyloučeny. Třetí příkaz, že jednatel musí bydlet v tuzemsku plyne z ustanovení § 15. cit. 2. ve spojení s ustanoveními §§ 9. č. 3., 12. č. 9., 108. č. 2., 110. č. 7., 122. a 123. cit. 2., neboť zákon i u jednatelů jakožto zástupců společnosti pro veškeré obchodování předpokládá

bydliště v tuzemsku a to tím spíše, že vyslovuje trestní sankci ohledně prohlášení jednatelů v zákoně blíže uvedených, kteréžto sankce by se stala illusorní, když by jednatel bydlil v cizozemsku.

Dovolací recurs zůstal bez výsledku. K požadavku bydliště jednatele v tuzemsku dodal nejvyšší soud: Stanoví-li zákon tento požadavek pro členy tuzemské reprezentace cizozemské společnosti, dlužno míti za to, že tuto zásadní podmínku požaduje také u jednatelů tuzemských společností s r. ob. jakožto zástupců těchto společností, jak nejvyšším soudem již opětě bylo rozhodnuto.

Kasper.

Rozhodnutí nejv. správ. soudu.

Z Věstníku ministerstva vnitra čís. 4., ročník V.

Vyvlastnění: Vyvlastnění pro stavbu obytných neb veřejných budov.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 7. února 1923 č. 1864.)

Expropiát nemá nároku na to, aby vyvlastňující úřad řídil se ve svém rozhodnutí posudkem památkového úřadu, vyžádaným podle odst. 2. § 5 zák. č. 45/1922.

Vyvlastnění: Vyvlastnění pro stavbu obytných neb veřejných budov.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 7. února 1923, č. 1864.)

Půdou zabranou v odst. 3. § 3 zák. o stav. ruchu ze dne 27. ledna 1922, č. 45 Sb. z. a n. je míněna půda, podléhající záboru podle §§ 1 a 2 zák. zábor. Pro pořadí, ve kterém má půda býti vyvlastněna, je směrodatnou vlastnost její v okamžiku, kdy se o vyvlastnění rozhoduje. Nebylo-li v té době propuštění určité plochy ze záboru podle § 11 zák. zábor. Stát. pozem. úřadem ještě vysloveno, není v řízení vyvlastňovacím, plochy té se týkajícím, oprávněna námitka, že se vlastník znemožní vyvlastněním právo volby podle § 11 zák. zábor.

Vyvlastnění: Vyvlastnění pro stavbu obytných neb veřejných budov.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 7. února 1923 č. 1864.)

Pro námitku expropiátovu, že vyvlastňující družstvo stavební nemá dostatek finančních prostředků ani uchazečů o půdu, kteří by chtěli stavěti, není v zákoně čís. 45/1922 opory.

ZE DNE.

Pražský sbor notářský konal dne 6. ledna 1924 valnou hromadu, kteréž předsedal president komory Dr. Batěk. Týž podal zevrubnou zprávu o všech důležitých událostech, které se sběhly za poslední rok a označil rok ten za annus nefastus. Zmíněna dvě věci to byly, které za tento rok působily tíživě na náš stav a sice značně a ničím neodůvodněně snížení sazby notářské a opětě odnětí agendy pozůstalostní notářům.

Na list aktiv dlužno připočísti ujednání se Státním pozemkovým úřadem, dle něhož bude notářům a advokátům svěřeno, aby knihovně prováděli přidělovací listiny jakož i pevná naděje, že konečně skutečněn bude nový notářský řád, který, třeba by nebyl v intencích, jež na mysl měl náš stav, přece tvořiti bude pevnou platformu pro další vývoj notářství.

Kolega Dr. Král přednesl zprávu pokladní, dle níž celkový příjem za 6 měsíců činil 48.788 Kč 32 h a vydání 43.038 Kč 80 h, takže objevuje se v komorním hospodářství přebytek 5749 Kč 52 h. K jeho návrhu stanoven byl komorní příspěvek až do 30. června 1925 na 600 Kč ročně. Zpráva jeho přijata se schválením na vědomí a usneseno vzdáti jemu dík za pečlivé vedení finanční.

Při volbách funkcionářů zvolen za presidenta komory opět Dr. Batěk, za členy komory: Dr. Mokřý, Dr. Černý, Dr. Čulík, Dr. Král, Křen, Hejna, Dr. Zmek, Brábek a za náhradníky: Dr. Svoboda, Dr. Ponec, Krajčiček a Alois Veselý.

Na to podal Dr. Čulík zprávu o rozhodnutí ministerstva spravedlnosti, jímž zrušeno usnesení sboru notářského ze dne 2. února 1921. Usneseno ve věci té podati ministerstvu spravedlnosti zvláštní projev.

Dále podal Dr. Čulík zprávu o úmyslu vlády, zavěsti nuceně pojištění i stavů samostatně výdělkově činných, o úřadách, které se za tím účelem děly s komorami advokátní, inženýrskou, lékařskou, zvěrolékařskou a svazem lékařníků o ohra-

žení, které bylo podáno všemi těmito korporacemi ministerstvu sociální péče, o žádosti, aby pro tyto stavy zřízen byl zvláštní pensijní ústav a aby do výboru pro sociální pojištění povoláni byli reprezentanti těchto stavů. Zároveň referoval o intervenci své u ministerstva pro sociální péči a oznámil, že notářská komora pražská vyzve veškeré své členy, aby vyplnili zvláštní dotazníky, které budou jim zaslány a které jeví se nutnými pro pojišťovací matematiku.

Za přehlížeatele účtů zvoleni kolegové: Pavlíček a Vlach. O podaných zprávách rozpředla se živá debata, které zúčastnili se zejména: Dr. Král, Dr. Ponec, Dr. Ebenstreit a Vlach. Při volných návrzích poukázal Dr. Vilímek na nekolegialitu některých příslušníků našeho stavu a učinil návrh, který byl jednomyslně přijat, aby komora, jakmile se dozví o jednání kolegů, které by se přičilo cti a důstojnosti stavu, zejména v ohledu získávání klientely, ihned co nejpřísněji zakročila.

Pojištění notářů proti škodám z povinného ručení. Poslední dobou zasilají pojišťovny všem kolegům výzvu, aby se pojistili proti škodám povinného ručení, jež bude zavedeno novým notářským řádem náhradou za notářské kauce.

Upozorňujeme kolegy, aby neuzavírali takového pojištění prozatím, poněvadž Spolek míní uzavřít hromadné pojištění všech kolegů, kteří se přihlásí a při takovémto hromadném pojištění bude hleděti dosáhnouti co největších výhod.

Poštovní soudních komisařů. »Dohodnuvši se s ministerstvem pošt a telegrafů, ministerstvo spravedlnosti nařizuje takto: Okresní soudy neobstarávejtež notářům jako soudním komisařům doručování vyzvání a vrozumění pro strany, je-li je doručiti poštou. Notáři jako soudní komisaři musí dopisy určené pro strany k dopravě poštou podávat, jde-li o korespondenci nedoporučenou, buď vyplaceně nebo nevyplaceně (v tomto případě však s poznámkou »Věc služební — poštovnému podrobená«). Jde-li o korespondenci doporučenou nebo o korespondenci do ciziny, musí býti vždy zásilka při podání řádně vyplacena. Při tom upozorňuje ministerstvo spravedlnosti, že není námitek, aby notáři požádali o doručení záselek na venkově úřady obecní (§ 18 instr. pro obecní úřady a nařízení ministerstva spravedlnosti z 28. července 1850, č. 256 ř. z.). K tomu podotýká však ministerstvo pošt a telegrafů dopisem z 15. prosince 1923, č. 70653-VII-23, že korespondence obcí svědčící notářům podle čl. II, odst. 6, zák. čís. 108/1865 ř. z. není vůbec, t. j. ani když se zasílá notářům jako soudním komisařům, osvobozena od poštovného.«

K tomu upozorňuje ministerstvo pošt a telegrafů dopisem č. 70653/VII-1923 také na toto: »Kdežto notáři jako soudní komisaři požívají podle čl. II, odst. 14 zmíněného zákona pro svou korespondenci, svědčící obecním úřadům osvobození od poštovného a podle výnosu býv. ministerstva obchodu ve Vídni z 29. prosince 1865, čís. 18698-3496 i od doporučeného jsou obce povinny podávat svou korespondenci, svědčící notářům, jde-li o korespondenci nedoporučenou, buď vyplaceně nebo nevyplaceně v tomto posledním případě však se značkou »Věc služební — poštovnému podrobená«, korespondenci doporučenou pak vždy při podání řádně vyplácejí.« Tím jsou zodpověděny veškeré dotazy v příčině poštovného záselek notářů jako soudních komisařů.

K novelisaci adopce. Vzhledem ku chystané novelisaci zákonných předpisů o adopci bude záhodno závčas uplatnit požadavek, aby obligatorní formou smlouvy adopční, pokud děje se mimo soud, stanoven byl spis notářský. Dalekosáhlý právní a etický význam adopce vyžaduje, aby soupis ustanovení o ní v daném případě nebyl ponechán pouhé smlouvě, kterouž konečně i leckterý pokoutník sepsati může, už jistě bylo by pro instituci tuto velmi diffamující. Přijímá-li kdo cizí osobu za své vlastní dítě, se všemi právními i mravními toho důsledky, jest to zalisté aktem svrchovaně významným, pro něž pouze spis notářský slavnostním rázem svým jeví se býti formou důstojnou. A také pouze notář, jakožto osvědčený, zkušený znalec osob, a všech delikátních subtilností právních záležitostí rodinných, jest jistě nejpovolanejším a nejspolehlivějším rádcem při adopci jak nastávajícímu zvoliteli, tak i tomu, kdo vstupuje v jeho rodinu, a tím i v jeho rodinné tradice. Ustanovení § 262 nesporného patentu bylo by lze snadno tak modifikovati, aby v uschování soudní do příslušného aktu založen byl snímek dotyčného spisu notářského o smlouvě adopční. Ostatně staly se případy, že soud jednoduše originál smlouvy adopční opatřil doložkou potvrzovací, a dal jej doručiti straně, spokojiv se pro spisy soudní pouze ověřeným opisem, aniž mu byl postup tento instancí vyšší vytknut.

Dr. M—š.

Bezplatné vyhotovení výtahů z pozemkových archů v pozůstalostním řízení. Bývalé ministerstvo spravedlnosti ve Vídni ustanovilo v dohodě s ministerstvem financí již výnosem ze dne 1. září 1903, čís. 20.462 (na presidium vrchního zemského soudu v Brně), že mohou soudy v pozůstalostních záležitostech, je-li toho z moci úřední třeba, žádati u berních úřadů bezplatné vyhotovení a dodání pouhých výpisů z operátů katastru daně pozemkové, imenovité z archů pozemkových, nikoli však doslovných opisů jejich anebo snad dokonce kopii mapového operátu. (O tom byly finanční úřady výnosem býv. ministerstva financí ve Vídni ze dne 15. září 1903, č. 65.001 poučeny.) Ježto však zpravidla soudy mohou si opatřiti žádané údaje v krátké cestě, mají býti finanční úřady toliko výjimečně dožadovány o výpisy z katastrů, při čemž výslovně dlužno uvést, že se žádá o bezplatné sdělení katastrových dat. Na tento výnos se soudy v Čechách, na Moravě a ve Slezsku upozorňují s doložením, že toto oprávnění přísluší pouze soudům samým. Notářům jako soudním komisařům nemá býti podle výnosu býv. ministerstva financí ze dne 9. října 1884, čís. 28.863 a ze dne 7. července 1890, čís. 20.748 bráněno, aby si sami činili výpisy z operátů katastru daně pozemkové, pokud jde o nemovitosti, na něž se soudní příkaz jim udělený vztahuje a které patří do pozůstalosti jimi projednávané. (Povolení to vztahuje se i na mapy katastrální.) O bezplatné výpisy z operátů však žádati nemohou. — Podle sdělení ministerstva financí v Praze zůstává tento stav i nyní zachován.

Statistické výkazy z r. 1923 předložiti dlužno notářské komoře do konce ledna 1924. Upozorňuj se, že součet rubrik 2, 5, 8, 10, 11 a 12 musí se rovnati rubrice 1, součet rubrik 15 a 16 rubrice 14 a součet rubrik 17 až 27 rovněž rubrice 14.

Či. 1196 n. k.

Vyhlášky notářské komory Pražské.

Ku žádosti »Pražského dobrovolného sboru ochranného — První pomoc — v Praze« doporučuje notářská komora Pražská pp. členům kolegia, aby při pořizování odkazů osob zámožných upozorňovali na šlechetné a dobročinné úkoly tohoto ochranného sboru, jehož blahodárná činnost jest všeobecně oceňována.

Pozvání

k měsíční schůzi odboru »Praha« Spolku notářů československých, která konati se bude v sobotu, dne 26. ledna 1924 o 6½ hod. večerní v hotelu »Palace« v Praze, Panská ul. 16 (přízemí v levo — červený salon).

Pořad:

1. Přednáška pana konsula Dra Frant. Touška: »O ústavě Spojených Států«.
2. Rozhovor o věcech stavovských a řešení praktických případů.
3. Volné návrhy.

Hosté členy uvedení jsou vítáni.

V Praze v lednu 1924.

Za odbor »Praha«,

Spolku notářů československých:

Dr. Václ. Černý, jednatel.

Dr. Jar. Čulík, starosta.

Notářské místo v Praze.

Podepsaná notářská komora vypisuje soutěž ku znovuoobsazení místa notářského v Praze po Dru Jarosl. Heinitzovi s podotknutím, že notář pro místo toto jmenovaný musí míti svou úřední místnost na Náměstí Republiky nebo v blízkosti Revoluční třídy nebo Hybernské ulice nebo Poříčí.

Žádosti, doklady ve smyslu výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 31. X. 1887 č. 9172 opatřené, podány buďtež do 24. ledna 1924 včetně, předepsaným způsobem notářské komoře v Praze.

Notářská komora v Praze,

dne 29. prosince 1923.